

[Fuglsang.]

dens skattepolitik, har man vist lov til at sige, at sjældent har nogen snakket så meget om forsvaret og samtidig været rede til selv at ofre så lidt.

Oppositionens oplæg som helhed understreger, i hvor høj grad der er brug for en bevidst samling også her i tinget for at krydse dens planer, for at udtale et kraftigt og utvetydigt nej og over for denne politik opstille noget nyt, der tager hensyn til den brede befolknings retmæssige krav og ønsker, men det er ikke en sådan politik, man finder i den højtærede statsministers redegørelse. Tværtimod udtrykker ministeren regeringens vilje til samarbejde med de borgerlige partier med det formål, som det siges, at styrke den demokratiske økonomiske udvikling i vort land.

Man finder i den ellers så omfangsrige redegørelse intet svar på så afgørende spørgsmål som f. eks. regeringens stilling til kravet om militære depoter, og det forstår man egentlig så godt, efterhånden som det synes ganske klart, at regeringen allerede én gang har været rede til at bøje sig. Hvad militærspørgsmålet som helhed angår, er det jo forslaget fra i fjor, der er genfremsat, og debatten føres, som om man næsten på forhånd forudsætter, at der kun kan forhandles på ét grundlag, nemlig at eventuelle ændringer i militærudgifterne vil ske opad. Der er med andre ord ikke større forskel i praksis mellem de to blokke og deres partier i det, som er afgørende, det, som den højtærede statsminister udtrykte sådan, at grundpillerne i vor udenrigspolitik fortsat skal være vort medlemskab af NATO til trods for, at der dog er sket noget ude i verden i sommerens løb.

Det er så helt rigtigt, som statsministeren sagde, at begivenhederne ude i verden på mangfoldige områder danner baggrund for vort hjemlige virke, og det er ikke mindre rigtigt, at netop vor stilling til disse forhold og begivenheder er af afgørende betydning for vore hjemlige forhold.

Hvad i øvrigt bedømmelsen af den udenrigspolitiske udvikling angår, syntes det ærede medlem hr. Per Hækkerup at være adskilligt mere behersket, end den højtærede statsminister var. Han var så behersket, at det næsten syntes at være ham en tvangstanke, som ikke kunne understreges

tit nok. Jeg er da ganske klar over, at vi kun står ved begyndelsen til afspænding, at vi på vejen videre frem vil møde adskillig modstand fra den kolde krigs tilhængere også i vort eget land. Men hvis vi husker tilbage, hvor vi stod for bare et år siden, må man da vist erkende, at det er endog meget betydningsfulde skridt, der er taget. Medens f. eks. den højtærede statsminister i fjor kunne sige, at året forud havde givet verden håb og beredt den skuffelser, men at det var skuffelserne, der vejede tungt til, har vi da lov til at sige i år, at det, der præger situationen nu, i langt højere grad er håbet.

Det ærede medlem hr. Per Hækkerup søger at kaste et lidt tvivlsomt skær over det forhold, at der unægtelig snakkes en del, men det er da ikke noget, der blot gælder i forholdet mellem øst og vest. Jeg vil da tro, at den højtærede udenrigsminister har talt mere f. eks. om forskelligheder i opfattelsen af markedsplanerne i London, Stockholm, Paris og Bonn, end han har gjort i Berlin eller Moskva.

Vi kan helt tilslutte os den højtærede statsminister, når han udtrykker sin tilfredshed med udenrigsministermødet i Genève i maj og også med, at der dér til stede var repræsentanter for begge de to tyske stater, som jo faktisk er en realitet i dag. Jeg finder det på den baggrund rimeligt at stille spørgsmålet: hvornår tager regeringen den praktiske konsekvens heraf, så meget desto mere som Den tyske demokratiske Republik dog er en af vore ganske betydelige handelspartnere, at man også juridisk anerkender landets eksistens? Eller for i første omgang at være mere beskeden: hvornår vil Danmark give DDR-borgere samme indrejsemuligheder til Danmark, som DDR giver danske statsborgere, der ønsker at aflægge et besøg i DDR? Hvornår vil man overhovedet begynde at føre en selvstændig dansk politik i disse spørgsmål i stedet for tilsyneladende at lade sig hypnotisere af regeringen i Bonn, af dens meninger og vurderinger? At det er sådan, synes jo at komme til udtryk på forskellig vis, bl. a. gennem de oplysninger, den danske offentlighed fik om førnævnte udenrigsministerkonference.

Det er nemlig ikke alene med hensyn til arbejdskonflikter, den danske presse er en-